

ח.ז בת 45 נשואה ואם ל - 3 הקפידה על מעקב רפואי ברמה הגבוהה ביותר במסגרת שר"פ אצל רופאת נשים מובילה בתחום רפואת הנשים. ואולם כפי שהתחוור לה בהמשך, מסתבר כי מוניטין אינו ערובה לטיפול מיטבי.

למרות סימפטומים מתמשכים שחייבו שלילת גידול ממאיר ברחם, התנהלה הרופאה בעצליים, הניחה כי מדובר בשרירן, לא שלחה את ח' לבדיקות הדמיה נוספות כדי לשלול קיומו של גידול, ואיחרה בלמעלה מ 9 חודשים בהפניית ח' לביצוע ניתוח להוצאת מה שחשבה הרופאה לשרירן, אך התברר בדיעבד כגידול ממאיר מסוג ליומוסרקומה.

אם לא די בכך, הרופא שביצע את הניתוח, בחר בשיטה לפרוסקופית, שאסורה במקרה בו קיים חשד לגידול ממאיר עקב הסיכון בפיזור תאים ממאירים לאיברים סמוכים ואף השתהה בבירור תוצאות הממצאים הפתולוגיים בניתוח שהגיעו מהמעבדה באיחור ניכר.

לרוע מזלה של ח.ז הסיכון ממנו התעלמו הרופאה והמנתח התממש, והתברר כי הגידול לא היה שרירן אלא גידול ממאיר.

בשל האיחור באיבחון, הוצא הגידול לאחר שכבר היה בשלב מתקדם וגם כריתת הרחם בוצעה באיחור, ועד מהרה התגלו אצל ח.ז גרורות באיברי גוף נוספים. ח.ז נלחמה במחלה בגבורה במשך 4.5 שנים, אך הסיכויים פעלו כנגדה והיא נפטרה ממחלתה.

בתביעת רשלנות רפואית שהוגשה ע"י ח.ז עוד בחייה באמצעות עורכי הדין אורי גלבוע ועמית אוריה, היא תובעת כיום באמצעות יורשיה, פיצוי של מעל 2.5 מליון ש"ח בגין הנזק שנגרם עקב קיצור תוחלת חייה ב 19 שנה בשל האיחור הרשלני באיבחון הגידול הממאיר שהביא למותה בטרם עת.